

MEDDIG KELL MÉG VÁRNOM?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2025. december 14.

Ma egy nagyon fontos dologról lesz szó, amely mindannyiunkat érint. Kevés olyan prédikációm és üzenetem van, amely csak bizonyos embereknek szól. Néha szoktam tanítani házasságról, kapcsolatokról és mondták egy páran már, hogy én nem vagyok házias, én özvegy vagyok, én már idős vagyok, vagy én még nagyon fiatal vagyok, ez rám nem vonatkozik, engem ez nem érdekel, de ez óriási tévedés, úgy gondolom. Rengeteget lehet tanulni a házassággal kapcsolatos dolgokról akkor is, ha már nem vagy házias, mert vannak gyermekeid, vannak unokáid, akiknek át tudod adni azt az ismeretet, amit az Igéből Isten tud neked adni. Rengeteg olyan téma van tehát, amiről beszélek, ami mindannyiunkat érint és ez is azok közé tartozik, mert mindannyian várunk valamire.

Szoktál-e várakozni valamire? Ha nem vársz semmire sohasem és minden úgy elegendő a számodra, ahogy van, akkor vannak kérdéseim hozzád. Miben vagy hitben? Mivel kapcsolatban jársz éppen hitben? Mi a hit projekted? Mi az, aminek nekifeszülsz? Ha nincs semmi ilyen, akkor gerjesztelek, bátorítalak, hogy valamit keressél, mert van előrébb, van tovább és lehet feljebb és előrébb jutni, úgyhogy lásd meg azt, hogy Isten akar neked még valamit adni, valami többet. Legalább abból, ami már benned van, többet megismerjél. Életünk jelentős részét töltjük úgy egyébként ettől függetlenül, hogy várunk valamire, vagy várunk valakire, várunk egy dolognak a beteljesülésére, várunk egy áldás eljövetelére, várunk egy kapcsolat meglétére, vagy helyreállítására. Várunk egy társra, vagy akár egy autóra, egy lakásra, vagy házra.

Akik még a 70-es, 80-as években voltak fiatalok, vagy középkorúak, tudják, mit jelent várni egy autóra. Tudják, hogy mit jelent várni egy vezetékes telefonra. Hadd mondjam el nektek, hogy amikor én hétéves voltam és beköltöztünk egy panellakásba, édesanyám megrendelte a vezetékes telefont, hogy bekössék hozzánk. 1984-ben elballagtam a nyolcadikból és az azt követő nyáron kötötték be a telefont, úgy, hogy ráadásul egy ikertelefon volt. Aki nem tudja, hogy mit jelent az, annak elmondom, hogy két lakáshoz tartozott egy vonal és egyszerre csak egyikük telefonálhatott. Egyszerre a két lakásban élők nem tudtak telefonálni. Nyolc év telt el, míg egy vezetékes telefont bekötöttek egy lakásba, ma meg panaszkodunk, meg nyifogunk-nyafogunk sok mindenre, hogy mennyi mindenre kell egy csomó időt várnunk. Ha valaki annak idején, a 70-es években a MERKÜR-től, vagy nem is tudom, hogy kitől, megrendelt egy Ladát, vagy egy Skodát, akkor két, három, öt évet várt talán, amíg megérkezett egy autó. Manapság is várni kell az új autóra, mert rendelésre gyártják a legtöbbet, de ha van pénzed, akkor bemehetsz a szalonba és az ott lévő kiállított autót megveheted, nem kell sokat várni rá, de az életünk jelentős részében nagyon sok dologra várni kell.

A várakozás egy hitpróba. A várakozás nagyon sokszor megpróbálja a hitünket, mert várakozunk elismerésre, várakozunk arra, hogy több legyen a fizetésünk. Várakozunk arra, hogy eljöjjön már az életünkbe végre az a társ, akire számítunk és várunk, várakozunk arra, hogy végre megfogadjon egy gyermek az anyának a méhében. Várakozunk arra, hogy a gyerek végre már 3-4 évesen el tudja mondani, hogy mi baja van, hogy ne csak az ordításából kelljen kitalálnunk azt, hogy vajon mi a gondja-baja. Aztán várakozunk arra, hogy végre már felnőtt legyen, hogy ne az én gondom és ez én nyűgöm-bajom legyen minden, ami vele kapcsolatos. Nem mindenkire vonatkozik természetesen mindez, amit mondok, de az emberek mindenféle módon várakoznak egy csomó mindenre és sok ember vár arra, hogy meggyógyuljon a testében. Vár. Hitben áll, hitben imádkozik, megvallja a hitét, kijelenti a hitét, ezt csinál, azt csinál. Minden egyes dolgot, formulát, amit gondol a Biblia alapján, amit ismer, amiről megértése van, amivel kapcsolatban világossága van, mindent megtesz és vár és vár és vár és ez a várakozás időnként idegölő lehet. Ki tudja az embert üresíteni és az idő az egyik legnagyobb ellensége a hitünknek akkor, ha nem tudjuk azt, hogy hogyan várakozunk.

A mai tanításnak azt a címet adtam, hogy: *Meddig kell még várnom?* Azt hiszem, hogy ezt a kérdést te is feltetted már az életedben, ha nem is fogalmaztad még így meg. Sokszor ott van bennünk mélyen a kérdés, hogy vajon meddig kell még várnom, hogy áttörés legyen, hogy

megforduljon a helyzet, hogy más legyen a szélirány, hogy megváltozzanak a körülmények, hogy jobban érezzem magam, hogy máshogy nézzenek rám, máshogy álljanak hozzám, vagy én máshogy álljak már végre hozzá a dolgokhoz, hogy végre egy szokást letegyek? Meddig kell még várnom? Meddig lesz? Meddig kell még kitartanom? Meddig kell még állhatatosnak lennem? Meddig kell még ugyanazt csinálnom folyamatosan, míg végre eljön az, amit annyira szeretnék, amire annyira vágyom. Meddig? Mikor már? És ez a meddig és mikor már és hogyan már, ezek olyan kérdések, amelyeket sokszor feltesz az ember, de sokszor nem jól teszi fel, mert az igazán nagyon jó kérdés sohasem az, hogy meddig és, hogy mikor, hanem az, hogy hogyan. Az életünk jelentős részét várakozással töltjük, ez nem kérdés, ezt meg kell tanulnunk. Rövidek azok a pillanatok, amikor megérkeznek dolgok az életünkbe és ott megvan az az elégedettségi faktor, vagy elégedettség érzése és a beteljesedés érzése, hogy most megérkeztem ide, megvan, de utána már jön a következő, tehát nagyon sok időt töltünk várakozással, míg nagyon kevés időt töltünk azzal, hogy na megvan az, amire várakoztunk.

Mert amikor megvan, utána megint jön egy hosszú időszak, rövidebb-hosszabb időszak, aminek a hossza nagyon sokszor előre nem látható, nem kiszámolható és az az igazság, hogy ezt az időt meg tudjuk nyújtani, de meg is tudjuk rövidíteni. Erről szeretnék a mai napon beszélni, hogy hogyan várakozunk, mert azt, hogy meddig várakozunk és mikor jön már el az, amiért imádkoztál, amit kértél, erre nem tudok választ adni, erre nincsen válaszom. Az az igazság, ha megkérdezed az Urat és ne legyen így, de lehet, hogy Ő sem fog neked erre választ adni, mert ha megmondaná, hogy meddig kell kitartanod, akkor lehet, hogy elmenne a kedved, de ha megkérdezed Tőle, hogy hogyan várakozz, akkor arra biztos, hogy megnyílik az Ő keze, szája, karja és elmondja, hogyan csináld, miközben várakozol. Legyünk türelmesek, ugye? Ez egy nagyon ismert közmondás, hogy a türelem rózsát terem. Türelem, türelem, türelem, de meddig? És amíg ez a kérdés állandóan pörög bennünk, hogy meddig, meddig, meddig, addig levesszük a figyelmünket arról, hogy hogyan kell várakoznunk.

Van egy jó példa arra, hogy van egy célunk, amit el akarunk érni és hosszú az utazás, míg odaérünk és csak akkor leszünk boldogok, csak akkor leszünk megelégedettek, beteljesedettek, ha majd végre célba érünk és már ott vagyunk. De jó! De nem baj, ha közben az utazás azért nem rossz, sőt az a jó, ha ez egy jó utazás. Nekünk is keresztényként van egy célunk, többek között. Nem is ez az elsődleges cél, de majd megyünk a mennybe. Halleluja! Ott a cél, majd ezt a földi sátorházat letesszük és megyünk oda. Na de menet közben? Csak a kínlódás, csak a szenvedés, csak a keserűség, csak a bánat, csak a rossz dolgok, csak a szegénység, csak a betegség és újra és újra ezeket kell megélnünk és semmi jó nem lehet az életben?

Jézus miért jött? A tolvaj miért jön? Egy nagy-nagy vízválasztó igevers, ha érted és tudod, hogy mit jelent ez. A tolvaj nem egyébert jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson. Én azért jöttem, hogy... harsogjátok már hangosan. Igen, hogy életük legyen és bővülködjenek. Hogy nekünk, hogy nekem életem legyen és én bővülködjek. Jó, jó, de ezek lelki bővülködések, jó, de ezek szellemi bővülködések. Igen, azok is, így van. A lelki bővülködés azt jelenti, hogy az érzelmeidben kiegyensúlyozott vagy. A lelki bővülködés azt jelenti, hogy nem vagy hullámzó a hangulatodban. A lelki bővülködés azt is jelenti, hogy stabil ember vagy és nem egy ide-oda csapódó, ahogy éppen a szelek és a körülmények fújnak rád, úgy változtatod a véleményedet, változtatod a hozzáállásodat, változtatod a hangulatodat és van még tovább is. A körülményeidben is lehet növekedés és lehet bővülködés, lehet előrehaladás. Nagyon sokszor van az, hogy úgy nevezzük ezt a mai modern világot, hogy felgyorsult világ. Nagyon sok minden, amihez régen hetek, hónapok, évek kellettek, ahhoz manapság már akár napok, percek, vagy órák kellenek és megkapjuk és elérjük és rendelkezésünkre áll és azt gondoljuk, azt hisszük és az a meggyőződésünk, hogy ha a világ így felgyorsult, akkor Isten is felveszi ezt a tempót és mivelhogy Isten az Isten, hát Ő nem egy lassú Isten.

Ő tud pörögni, ezért az az elvárásunk, hogy minden olyan gyorsan menjen, mint amikor bedobjuk a kávéautomatába a kétszázast, egy kicsit zörög-csörög, de azonnal jön a pohár, jön a kávé, aztán gyorsan megisszuk. Elvárjuk a mikrohullámúnak a gyorsaságát. Régen, amikor én még gyerek voltam és vizet kellett melegíteni a sparhelten, akkor nagymamának, anyukának ez időbe tellett, amíg

megfürdetett. Manapság megnyitod a csapot és forró víz folyik belőle. Halleluja! Ugye? Annak idején, gyerekkoromban a kis kályhából kellett a salakot kiszednem minden reggel és bekészítenem a szent, a fát, fölülről meggyújtani télen és ez időbe tellett. Manapság egy termosztátot kell elfordítani, vagy fogom a telefont és megnyomok rajta pár gombot és távolról vezérlem a klímát, vagy a fűtést.

Istennél vajon hogyan működnek a dolgok? Hiszem, tudom, vallom: Jézus életében, szolgálatában nyilvánvalóan jelen volt, hogy sokszor nagyon gyorsan jött a megoldás, nagyon gyorsan jött a gyógyulás, nagyon gyorsan jött a jóllakás, de vannak a természetes síkon és a természetes életben is dolgok, amiket nem lehet túl erőltetni, túl siettetni.

Amikor egy tyúktojásban a pici csirke elkezd kifejlődni és eléri azt a körülbelül huszonnyolc napos kort, a kis csőrével elkezd kopogtatni belülről a tojáshéjat és amikor már egy kis nyílás van, akkor a tyúkanyó nem fogja gyorsan lefejtetni róla a tojáshéjat, hanem megvárja, míg az a picike kis csibe belülről törí szét a kemény héjat. Megvan ennek az oka, hogy miért így csinálja. Az, hogy egy paradicsom palántából pár hónap alatt gyümölcs lesz, az a természetnek egy gyönyörűsége, de amikor egy cseresznyemagból újra cseresznyét tudsz szüretelni, az nem egy-két hónap, általában nem is egy-két év. Évek kellene hozzá. Van sok minden az életben, ami gyorsan eljőhet. Hirtelen meg lehet gyógyulni, gyorsan lehet akár egy jó üzlettel anyagi gazdagságot szerezni, de általában a legtöbb dologhoz az kell annak érdekében, hogy elérd azt, amit szeretnél, hogy neked kell megváltozni előtte, amíg az beteljesedik az életedben. Neked kell megváltoznod, neked kell megerősödnöd, mielőtt meg tudod ízlelni annak a gyümölcsét, hogy milyen az, amikor érett vagy, hogy érett gyümölcsöket teremjél. Életünk jelentős részében az időnk úgy halad, hogy aktívan várakozunk valamire. Jakab apostol levelében az ötödik fejezetben van egy klasszikus ígevers, amit szeretnék most felolvasni nektek, amelyben van egy-két olyan alapigazság, amit most megvizsgálunk.

Jakab 5,7–9.

7. Legyetek azért, atyámfiak, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Ímé, a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűrővel várja, míg korai és kései esőt kap.

8. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van.

9. Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiak, hogy el ne ítéltessetek: Ímé, a Bíró az ajtó előtt áll.

Nagyon sok mindenre lehet vonatkoztatni ezt az ígeverset, de itt egy szellemi igazság tárul elénk. A látható, természetes világban, az idő síkján várni kell dolgokra. Így van ez. Nincs szinte semmi olyan dolog, amit, ha kigondolsz, akkor azonnal meglenne. Szinte semmi nincs így, mindenhez idő kell és várni kell rá. A 8-as vers szerintem ennek az igesornak a kulcsa, ahol azt mondja, hogy: „Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövele közel van.” Ez az „erősítsétek meg szíveteket” egy olyan kifejezés és olyan gondolat, amely, ha kimarad az életünkből, akkor ez a várakozással teli idő egy keserű, fájdalmas, unalmas, hosszú, depressziós, „nem értem a dolgokat, hogy mi miért van így” lesz. Isten nagyon jól tudja, hogy egy csomó dologhoz időre van szükség. Ő azt akarja, hogy miközben várakozunk, épüljünk és fejlődjünk és növekedjünk, nem pedig azt, amit a sátán akar, hogy miközben várakozunk, egyre inkább elveszítsük a lelkesedésünket, egyre inkább elveszítsük a lendületet, egyre inkább belesüppedjünk a hitlenségbe és abba, hogy olyan messze van az, amire várok. Pont az ellenkezője az, amit a sátán akar, mint amit Isten akar. Isten azt akarja, hogy miközben várakozunk, a Vele való kapcsolatból fakadóan legyen az életünknek egy olyan érése, egy olyan növekedése, ami semmilyen más úton, semmilyen más módon nem jön el hozzánk. Tehát a várakozás, hogy várni kell dolgokra, az nem feltétlenül rossz dolog. Az, hogy beállsz a sorba a bevásárlóközpontban és így karácsony előtt, advent idején hosszú a sor és várakozni kell és ez téged frusztrál és a kabátod alatt már izzadsz és már a sálát is levetetted meg mindent kigomboltál magadon és csak a feszültség nő benned, ez így egy jó várakozás? Nem nagyon jó várakozás. Amikor araszolsz a dugóban napi másfél órát, vagy kettőt a munkahelyedre reggel, meg visszafelé ugyanennyit, akkor az ember belül emészti magát, hogy miért kell nekem ezt csinálni, mi a jó ebben?

Vannak az életünkben olyan helyzetek és olyan várakozással teli idők, amiket mi nem nagyon tudunk befolyásolni. Azt, hogy mennyien vannak a boltban előtted, azt esetleg úgy tudod

megváltoztatni, hogy nem abban a napszakban mész, amikor a legtöbben vannak, de, hogy pont előtted fogy ki mindig a pénztárgépből a szalag és, hogy mindig akkor ültetnek be oda egy tanulót, akinek meg lehet foltozni az inget a karján, olyan lassan csinálja a dolgokat! Ilyenkor az emberben felszínre jön az, hogy mi van belül. Persze megértem, hogy sietni kell haza, mert el kell menni az oviba a gyerekért, meg az iskolába el kell menni, meg elkéssel onnan, ahova készültél és nem lesz időben kész a vacsora és mindenféle kifogásaink vannak, hogy miért vagyunk türelmetlenek, de a türelmetlenségről nem gondolnám, hogy egy isteni jellemvonás. A türelem viszont egy gyümölcs, amit megteremhetünk. A Szent Szellem, illetve a Szellem gyümölcsének egyik megnyilvánulása. Magának a Szent Szellemnek is, így magának Istennek is a tulajdonsága ez és a mi újjászületett szívünknek is egy gyümölcse ez. Ott van a Galata 5,22-ben, hogy békességgel tűrünk. Ez a békességgel tűrés nem azt jelenti, hogy tűrök, mert nem tehetek mást. Elviselem, mert nincs más, amit csinálhatnék. Ez nem béketűrés. Ez egy kínlódással teljes tűrés, ez egy zúgolódás, ez egy nyafogás. Ebben nem erősödik meg az ember, amikor így reagál, hogy tudnék mást is csinálni, miért kell nekem itt várakoznom, ezernyi dolgom lenne?

Van, hogy átmegyünk az életünk sok területén ilyen helyzeteken, de van Istennek egy módszere vagy orvossága arra, hogy hogyan várakozunk. Ha jó példát akarunk látni, akkor Isten maga a legjobb példa arra, hogy Ő hogyan várakozott. Gondoljatok bele, amikor Ádám elbukott, Isten már akkor készen állt a tervvel, hogy megvált bennünket. Ő előre tudta, hogy ez fog történni és a megváltásnak a kivitelezése négyezer évvel később történt meg, mint ahogy Ádám elbukott. Négyezer évvel! Mi ránézünk egy papírra, egy idővonalra a történelemben, négyezer év: hát, mihez képest sok, vagy kevés? Négyezer év nagyon sok idő a földi viszonylatban. Tudósok beszélnek millió évekről, százmilliókról, az idővonalon ezek a számok elenyészőek, de valakinek 5-10 másodperc az életet jelenti, valakinek 5-10 perc, vagy 5-10 nap semmit nem jelent. Attól függ mindig, hogy milyen helyzetben vagyunk, de amikor a megváltásról volt szó, akkor vajon Isten türelmetlenül várta azt, hogy mikor jön már el? Ő nem erőltette ezt túl. Megvolt a megfelelő idő, a megfelelő mód arra, hogy eljőjön Jézus és azok a dolgok, amiket Ő megpróbált, amit kimondott az emberein keresztül a prófétákkal, azoknak hogyan, miként kell beteljesedni, azok közül minden beteljesedett pontra. Amik még nem teljesedtek be, azok majd ezután fognak. Isten egész másképpen néz az időre, mint mi.

De nekünk az idővel kapcsolatban tudnunk kell többek között azt is, hogy minden egyes dologra, amire Isten elhív minket, egy korlátozott mennyiségű idő áll rendelkezésre. Ha halogatjuk, ha késleltetjük ezt, akkor annál kevesebb időnk van, mert nem élünk örökké itt a földön. Sokunk számára 40-50 év van vissza itt a földi létből. Vannak dolgok egyébként, zárójelben mondom, amikhez nem elegendő egy emberöltő, hogy időben el legyen az végezve. Isten generációkban gondolkodik és nekünk is generációkban kell gondolkodnunk, mert egyszerűen nem elegendő az a földi idő, az a 80-100 év, amit itt töltünk a földön. Egyszerűen nem elegendő, nem lehet kivitelezni ennyi idő alatt sok mindent és akkor bosszankodunk, hogy milyen sokáig prédikál a pásztor! Meddig kell még várnom arra, hogy befejezze? Meg várakozunk erre, meg várakozunk arra, de a mi várakozásunk akkor lehet sikeres, ha menet közben az Istennel való kapcsolatunk megerősödik. Ha az Istennel való kapcsolatunk nem erősödik a várakozás közben, akkor nem jól várakozunk, mert a várakozásnak egyik feltétele, illetve célja ez, én úgy hiszem. Isten azért teremtette így a világot és azért van az idő, hogy miközben várakozunk, a Vele való kapcsolatunk megerősödjön és akkor a várakozás minősége egész más lesz, mint amikor várakozunk, de a Vele való kapcsolatunk gyengül, frusztráltak leszünk, kiégünk, elfáradunk, lustává válunk, elveszítjük a világos célt, a látást, hogy miért csináljuk azt, amit csinálunk. Amikor jól várakozunk, akkor Isten tulajdonságai ránk ragadnak. Erről beszél az egyik legcsodálatosabb, nagyon sokszor használt igesor. Az Ézsaiás 40-ből a 28-as versről fogom olvasni.

Ézsaiás 40,28–31.

28. Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!

29. Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlén erejét megsokasítja

De jó idáig ezt hallgatni! Ugye? De van itt egy következő igevers, ami elmondja a mi testi állapotunkat, ami sokszor a valóság, ami realitás az életünkben.

30. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is;

Azt gondoljuk néha, hogy annyi erőnk van, hú olyan tanítást hallottam, olyan jót imádkoztam, böjtöltem, tele vagyok erővel, ide nekem mindent és mindent legyőzök! De aztán ez a fajta önerő, amit én beleteszek és azt gondolom, hogy nekem aztán mindenre van erőm. Azt mondja itt az Ige, hogy a legkülönbek is elfáradnak, a legerősebbek is megüresednek, a legifjabbak is meglankadnak és megtántorodnak.

31. De akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

Halleluja! Értjük-e ezt vajon? Akik az Úrra várnak. Akik az Úrra várnak, azok olyanná válnak, mint egy pillangó, hogy repkednek, szárnyalnak egyik virágról a másikra. Nem! Mint egy saskeselyű, aki erős és magasan repül. Annak a probléma nagyon mélyen lent van és az nagyon kicsi és apró.

Tehát az Istennel való kapcsolatunk elmélyülésének az ideje az, amit hosszan tartó várakozásnak szoktunk nevezni. Itt mondja az Ige azt, hogy az Úr ereje milyen. Mondja a 28-as vers: Nem fárad és nem lankad el, végére mehetetlen bölcsessége. Kiről mondja ezt az Ige? Istenről. Istenről mondja itt az Ige, hogy nem fárad, nem lankad, nem csügged, a bölcsessége kimeríthetetlen, végére mehetetlen, Ő nem lankad el soha és azt mondja, hogy ugyanez lesz meg azoknak, akik Őreá várnak. Tehát, ha gyengének, csüggedtnek, fáradtnak, kedvtelennek érezzük magunkat, akkor menjünk ehhez az Igéhez és vizsgáljuk meg ezt az Igét, meg magunkat és nézzünk szembe a tükörrel, hogy jól várakozunk-e, mert ha jól várakozunk, akkor az erőnk egyre jobb, egyre erősebb, egyre szilárdabb, egyre több. Ha rosszul várakozunk, akkor meg egyre gyengébbek, megfáradtak vagyunk, még ha fiatalok vagyunk, akkor is.

A jó várakozó nem passzívan ül a sarokban, nem teszi föl a lábát és várja, hogy valami történjen körülötte, hanem aktívan figyel arra, hogy mit mond az Úr, hogy megcselekedhesse azt, amit Ő mond. Az aktívan várakozók, akik jól élik meg ezt az Igét, ha ezt jól éljük meg, akkor a várakozás az nem egy kínkeserves kínlódás a számunkra, hanem a Vele való kapcsolatunk mélységéből fakadó öröm. Amikor azt mondjuk, hogy nekem itt a várakozás idejében is jó. Én itt is be vagyok telve mindezzel. Az, hogy mikor érek a célba, nem is érdekel már, mert tudom, hogy hogyan várakozzak, engem már ez betölt. Közben úton vagyok, engem már ez teljesen eltelít. Nekem már ez is elegendő, mert tudom, célba érek, hiszen erre számítottam. Halleluja! Ehhez képest keresztények lógó orral, könnyes szemmel, panaszkodva, zúgolódva, siránkozva nyalogatják a saját sebeiket, panaszkodnak és elsorolják mindazt, ami körülöttük van, hogy mi minden miért nem jó és, hogy mikor változik már meg.

Vannak nagyon kemény és szomorú és mély élethelyzetek. Nem akarok senkit sem megbántani, vagy megsérteni, hogy azt feltételezhetnéd a szavaimból, hogy nem vagyok megértő azzal kapcsolatban, amikor súlyos problémákon kell keresztül menni bármelyikünknek, de itt azt mondja az Úr, hogy habár a legifjabbak, a legerősebbek, a legkülönbek is meglankadnak és megtántorodnak, de akik az Úrra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. Erejük megújul. A te erőd újul meg! A te erőd megújul! Mondd már végre: ez én vagyok! Az én erőm megújul, mert én az Úrra várok! Nem a megoldást várom, hogy végre már forduljon át, azt is várom persze, de én már most hitben állok! Én már most erős vagyok! Én már most boldog vagyok és nem tettem a boldogságomat attól függővé, hogy mikor lesz meg nekem, miközben tudom, hogy, ahogy megyek előre és meglátom és kézzelfoghatóvá válik és látom a betegeket meggyógyulni és látom azt, hogy telt ház van és látom, hogy gyarapodás van és fejlődés van és megváltoznak életek és mindenféle, ez örömmel tölti el az embert.

De amikor nem ezt látjuk, akkor nekünk szomorúnak kell lenni? Akkor nekünk boldogtalannak kell lenni? Akkor lehetünk csak boldogok, akkor lehetünk csak kiegyensúlyozottak, ha túláradóan gazdagok vagyunk? Egyébként meg nem lehet boldog az ember? Nem hiszek ebben! Én úgy hi-

szem, hogy minden nehézség ellenére lehet bennünk olyan békesség, olyan nyugalom, amely minden értelmet felülhalad. Mert ezt mondja a Filippi levél:

Filippi 4,6-7.

6. Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgétekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

7. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, minden gondolatot, minden körülményt, minden látható dolgot, minden kézzel fogható dolgot, minden érzelmi dolgot, minden gonosz száját, minden hiányt felülhalad. Az Ő békessége meg fogja őrizni a ti szíveiteket! Ez nem megy úgy, hogy állandóan arra nézek, hogy mi nincs, hanem meg kell tanulni azt nézni, ami van és nagyon-nagyon sok minden van a mi számunkra. Nézz bele a szellemedbe, nézz bele önmagadba, nézz bele az Igébe, ami megmutatja azt, hogy micsoda kiváltságos helyzetben vagyunk mi mindannyian, hogy Krisztusban lehetünk, hogy áldottak lehetünk, hogy megváltottak vagyunk, hogy a Bárány vérével megmosottak vagyunk, hogy Vele közösségben lehetünk, közelségben lehetünk. Nem csak közösségben, közelségben is, ami rengetek embernek nincs meg.

Aztán, ha az Ésaíasban visszalapozunk a 43. fejezetre, ott van egy másik igesor, ami segít nekünk abban, hogy gyakorlati módon hogyan várakozzunk Istenre, illetve várakozzunk azokra a dolgokra, amiknek be kell teljesednie. Az ember szíve el tud gyengülni, el tud tunyulni, ha nagyon-nagyon sokáig várakozik és nem látja azt, amit vár. Ha mindig halogatva van, halogatva van, újra és újra el van napolva az, amire az ember vár, az ember bele tud fáradni. Az ember lelke nem terhelhető a végtelenségig se szomorúsággal, se keserőséggel, se betegséggel, se semmivel sem, mert egy idő után az ember lelke meg tud roppanni, ha nem erős. Az idegrendszer is meg tud roppanni. A test is meg tud roppanni. Nem lehet rád tenni egy ötszáz kilós súlyt, mert nem bírod el. Én sem, mert a csontozatom, az izmaid nem elég erősek hozzá. Az ember lelkének is van egy teher elhordozó képessége, illetve egy mennyiség, amit el bír hordozni. Nem lehet túlterhelni, de Isten biztos, hogy nem terhel minket túl! A sátán akar minket túlterhelni, hogy beleroppanjunk, hogy idegösszeroppanást kapjunk, de ez mindig akkor történik, amikor az ember önmagában elgyengül. Van az Ésaías 43-ban egy gyakorlati megoldás arra, hogy hogyan, miként várakozzunk.

Ésaías 43,18–21.

18. Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok!

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket.

20. Dicsőíteni fog engem a mező vadja, a sakálok és struccok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak.

21. A nép, amelyet magamnak alkottam, hirdesse dicséretemet!

Ez a kis igesor ezzel indul, hogy ne emlékezzetek a régiekről! Hogyhogy ne emlékezzek a régiekről? Hisz ez ószövetségi ígérés! De az ószövetségben törvény volt, hogy meg kellett emlékezni az ünnepnapokon arról, hogy mi mindent csinált és tett Isten értünk, illetve Izraelért. Meg kellett emlékezni a páska bárányról, az egyiptomi kivonulásról, Isten jóságáról, kegyelméről.

Én úgy hiszem, hogy ezek a dolgok, amiket Isten tett értünk a múltban azokra értelemszerűen ez az igevers nem vonatkozik, mert amiket Isten tett értünk a múltban, azok nem mögöttünk kell lenniük, hanem előttünk, hogy úgy menjünk előre, hogy emlékezünk arra, hogy mit tett Ő értünk. Itt azokról a dolgokról beszél, amelyekben nem sikerült neked áttörést szerezni. Azokról a dolgokról, amikor a viszály, a keserűség, a bántalmazás, a sikertelenség, a kárhoztatás, a büntudat miatt, bármilyen dolog miatt valami nem úgy jött össze, ahogy te szeretted volna.

A tegnapot mi nem tudjuk megváltoztatni. Amit tettünk tegnap, múlt héten, egy éve, tíz éve, húsz éve, a mulasztásainkat, a hiányosságainkat, a lustaságunkat, a következetlenségeinket nem tudjuk már visszacsinálni, de ha ezen időzünk, erre nézünk, ezen kesergünk, emiatt ostorozzuk magunkat, emiatt vádoljuk magunkat, emiatt kesergünk, akkor a múltra nézünk. Pedig azt mondja itt az Ige,

hogy ne nézzük a múltat, hanem nézzünk előre, arra, hogy minden nap megújul Isten kegyelme az életünk felett. Az Ő olaja friss olaj minden nap az életünkre.

Mit tesz az ember akkor, amikor állandóan hátrafelé tekintet? Akkor mindig azt nézi, hogy mi volt. Amikor nosztalgiazik, vagy éppen a rossz dolgokat emlegeti fel. Ha valaki hátrafelé néz, akkor nem képes előre nézni. Így vagyunk megalkotva. Nem vagyunk kaméleon szeműek. A kaméleonnak a két szeme külön tud mozogni. Érdekes egy látvány. Tud előre is meg hátrafelé is nézni egyszerre, de mi nem. Mi úgy vagyunk megalkotva, hogy a szemünk elől van és csak abba az irányba tudunk nézni, amely irányba a figyelmünket fordítjuk. Ha előre nézünk, akkor nem fogunk hátrafelé nézni. Itt ez erről szól, hogy Istennek van egy új terve. Újat készítek, a kietlenben folyóvizeket, utat szerzek és vízzel foglak ellátni. Ez a bőséget, az életet jelképezi itt számunkra. Olvasom még egyszer:

Ésaiás 43,19–20.

19. Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek és a kietlenben folyóvizeket.

20. Dicsőíteni fog engem a mező vadja, a sakálok és struccok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni adjak.

Nagyon sokszor a prófétikus kijelentések, amelyek ajándékként működnek az életünkben, a jövőbe mutatnak. Egy jövőbeli eseményt, vagy jövőbeli dolgot vetítenek előre, amelyeknek neki tudunk dőlni, neki tudunk feszülni. Az, hogy elérjük-e, vagy mikor érjük el, ez rajtunk is múlik, vagy tőlünk is függ. Minden beteljesedik, amit Isten akart az életünkkel? Nem! Megvan benne a mi részünk. Megvan Istennek a része és megvan a mi részünk. A mi részünk többek között az, hogy amikor látunk valamit magunk előtt, hogy mit szeretnénk elérni, milyen irányba szeretnénk menni és azt Isten mutatta nekünk, akkor nekünk azzá az emberré kell válni, hogy el is jussunk oda. Mert a legtöbb alkalommal, amikor Isten mutat nekünk valamit a jövővel kapcsolatban, akkor abban az állapotban, amiben vagyunk, nem tudjuk azt betölteni, vagy nem tudunk oda elérni. A változás, a belső változás, a fejlődés, nevezem így, a belső ember megtisztulása, a lélek megtisztulása, nem a szellemé, mert a szellem az újjászületett, az Krisztusban van, megmosott, megszentelt, elpecsételt, hiba nélküli, krisztusi, de ahogy mondani szokták, egyharmad részben a Szent Szellem van bennünk, de a lelkünkben lévő dolgoknak ki kell mosódnia.

A múlt héten volt itt egy kis bemutató, ha itt voltál, láthattad, hogyan tisztul meg a lelkünk. Ez nem bonyolult dolog. Egy négy-öt éves óvodás gyereknek el lehet magyarázni azt és meg is érti. Ha fog egy bögre tejet és azt beteszi a folyó víz alá, a csap alá, akkor kicsi idő, vagy sok idő, attól függ, mennyire folyik az a víz, előbb-utóbb abban a pohárban nem lesz már tej, csak víz. Így van? Ha egy másik zacskóból, vagy dobozból folyamatosan önti bele a tejet is, akkor jön a víz is meg jön a tej is, attól függően, hogy milyen arányok vannak itt ebben a példában, attól függ, hogy az a tej mennyire lesz vizes.

A lelkünk hasonlóan működik. Öntjük magunkba az Igét, vagy legalábbis ez lenne a cél, hogy az Ige mossa át a gondolkozásmodunkat, mossa át az érzelmeinket, mossa át a hozzáállásunkat, mossa át a teljes gondolkozás rendszerünket és a régiekből sok mindent hagyjunk már el. A sok vallásos, berögzült gondolkozásmodot, ami nem működött éveken, évtizedeken keresztül, vagy, ha akkor működött is, de most nem. Engedjük el! Nem kell ragaszkodni a régiekhez, Isten újat hoz, újat cselekszik! Nem olyan újat, ami annyira vadonatúj, hogy soha a világtörténelem folyamán nem létezett. Nem így új. A mi számunkra új. Mert a Prédikátor könyvében is meg van írva, Salamon mondja ezt élete vége felé, hogy nincs új a nap alatt. Nem kell nekünk igazából semmi újat feltalálni. Nem kell nekünk semmit kihúzni a cylinderből, mint a bűvész a nyulat, hogy hoppá, itt van valami vadonatúj, eddig ez még sosem volt. Semmi ilyesmire nincsen szükség! Egyedül csak azt kell megértenünk, abban kell járnunk, abból kell nekünk új világosságot, új megértést nyernünk, ami meg van írva. Isten számára ezek nem új dolgok.

Az a jó, ha úgy éljük az életünket, hogy generációról generációra a tudás átkerül, de van egy csomó minden, amit nem lehet örökölni. Lehet örökölni aputól a szememnek a színét, tudod örökölni anyutól a hajadnak a színét, a kézfejednek, a körmödnek, vagy a fülcimpádnak az alakját. Egy cso-

mó mindent lehet örökölni. Pénzt is lehet örökölni, házat is lehet, autót is, temperamentumot is, de isteni bizalmat azt nem. Megbízni Őbenne mindenkinek egyénileg, egyedileg kell! Lehet jó mintát látni, lehet jókat tanulni otthonról és persze sajnos lehet rosszakat is, de megbízni Istenben, hinni Őbenne, az mindenkinek egyéni feladata. A második Timótheus levélben van, ahogy Pál erről beszél Timótheusnak:

2Timótheus 1,3–5.

3. Hálát adok az Istennek, akinek szolgálók őseitől fogva tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen emlékezem reád könyörgéseimben éjjel és nappal,

4. Megemlékezvén a te könnyhullatásaidról, kívánván téged látni, hogy örömmel teljesedjem be.

5. Eszembe jutván a benned lévő, képmutatás nélkül való hit, amely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikében; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.

Ez a legnagyobb örökség, amit kaphatunk a szülőtől, de nem úgy örököljük ezt, hogy akaratom, vagy választásom ellenére. Istenben megbízni, rábízni magamat, amikor várok, békességben élni és békességben lenni, amikor időt kell töltenem azzal, hogy minden körülmény ellenére reménységgel, elvárással hiszem, hogy meg lesz az, amit Isten mondott. Úgy kell viselkednem, mint, ahogy Ábrahám viselkedett. Azt az életet kell élnem, úgy kell hozzáállnom, úgy kell gondolkodnom, ahogy Ábrahám is gondolkodott, aki idős lévén kapta az ígéretet Istentől, hogy az ágyékából fiú születik, hogy magot ad neki Isten.

Nem csupán ezt ígérte elsősorban a számára, hanem azt is, hogy nagyon sok leszármazottad lesz. Ezt akkor mondta neki, amikor még nem volt egyetlenegy gyermeke sem. Amikor Isten kivitte Ábrahámot a pusztába és mondta neki, hogy nézz fel az éjszakai égboltozatra és számold meg a csillagokat és befogadhatatlan hosszúságú számsor lett volna az a sok-sok csillag, akkor hitt Ábrahám Istennek. Ez a hit tulajdonított neki igazságot, megigazulást.

Nekünk ugyanígy kell lenni! Keress igeverset, keress magadnak Igét, amit Isten mond neked! Sok ilyen van az Ószövetségben, Újszövetségben. De ne úgy keresd, hogy a saját kívánságaidat akard megelégtetni, hanem amikor olvasod az Igét, akkor rá fogsz lelteni egy-egy bátorító, felemelő igeversre, hogy hopp, ez most onnan kiugrik és az neked szól. Megérinti, megüti a szívemet, belém hatol, átvilágít, ez az enyém! Amikor ez megvan, akkor írd fel a dátumot, írd fel az igeverset és újra és újra és újra olvasd, elmélkedj rajta, mert ez segíteni fog neked abban, hogy kitartsál, miközben várokozol. Ha jól várokozol, akkor bizony a kapcsolatod elmélyül Istennel. Saját magunkat le tudjuk ellenőrizni nagyon sok mindennel kapcsolatban, a hitben járással kapcsolatban is. Ha szomorúság, keserűség, kilátástalanság van bennünk, akkor könnyen lehet diagnózist felállítani a hitéletünkről, hogy nem hitben állunk, hanem kétségek között inkább, mert a hit örömteljes. A hit a körülmények ellenére is tud békességben lenni ott belül mélyen, miközben kívül rettegés van, kívül félelem és remegés van és lehet, hogy beleborzong a gerinc és a szőr feláll a karodon, úgy félsz, mert a test így reagál bizonyos helyzetekben, de ott mélyen bent lehet békességed, olyan békességed, amely minden értelmet felülhalad. Azt mondta Jézus, hogy az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, mint ahogy a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen. Ne nyugtalankodjék a szívetek! Ő a saját békességét adta oda, a saját Szellemét.

Az, hogy megbízunk Istenben, sokszor azt feltételezi a részünkről, hogy nem mindig kapjuk meg gyorsan, vagy nem mindig kapjuk meg azonnal a választ. Letesszük Isten kezébe a helyzetet, a gyermekünket, a munkánkat, a szolgálatunkat, a kapcsolatainkat, mindent letesszük Isten kezébe és Órá bízunk magunkat, hogy nála van az időzítés. A test mindig azonnal akarja, mindig most akarja. Most, gyorsan, ide nekem gyorsan a választ, azonnal! A test sürget, a test azonnal akarja, a test nem tud várni. A türelmetlen ember nagyon sokszor a testi mivoltában, testi gondolkozásmódban áll. A Galata 6,9 mondja nagyon jól, az Egyszerű fordítás szerint fogom olvasni.

Galata 6,9. Egyszerű fordítás

9. Ne fáradjatok bele, hogy jót tegyetek. Ha kitartóan végezzük a munkánkat, akkor majd a maga idején aratni is fogunk!

Mondja ezt Isten Igéje. A Bővített fordítás szerint is szeretném ezt felolvasni nektek:

Galata 6,9. Bővített fordítás

9. És ne csüggedjünk bele, ne fáradjunk bele és ne gyengüljünk bele abba, hogy nemesen cselekedjünk, és azt tegyük, ami helyes. Mert a megfelelő időben és a kijelölt időszakban aratunk majd, ha nem lazítunk, és nem lankadunk meg a bátorságunkban és nem gyengülünk el.

Igen, így van ez az életünkben nagyon sokszor, hogy nem lankadni, nem elbátortalanodni, nem elgyengülni kell akkor, amikor várunk valamire. Az első igevers, amit felolvastam Jakab apostol leveléből, a földművest hozza példaként. A szántóvetőt, aki békességes tűréssel várja, hogy az elvetett magja a megfelelő időben teremni fog, mert tudja azt, hogy ha elvettem ősszel a gabonámat, mondjuk az őszi búzát, akkor tudom, hogy karácsonyra abból nem fogok kenyeret sütni. Tudja, tisztában van vele. Ó, Isten miért nem tesz csodát? Azért, mert van egy csomó dolog, amihez idő kell. A megváltáshoz is idő kellett. Ezt tudomásul kell venni. Tud Isten csodát tenni akkor, ha nincs mit enned, különben éhen halnál és nem élnéd meg a tavaszt, vagy a nyár elejét, amíg abból az elvetett búzából kalásszá nem érik a termés. Tud Isten csodát tenni, de ha csodára van szükségünk, akkor mindig valamilyen krízishelyzetet kell Istennek valahogy orvosolnia. A krízishelyzet mindig a természetes világban teremtett idősíkot írja felül, vagy változtatja meg. Belenyúl kívülről. Amikor Isten csodát tesz, akkor azt nem a természetes módon teszi, miközben lehet a vízből bort csinálni természetes módon is, csak kell hozzá tizenkét hónap. Megmetszed tavasszal a szőlődet, ápolod, gondozod, vagy tél végén, tavasszal, nyár elején már a fürtök ott vannak, öntözöd, az ég is ad neked esőt, korai és kései esőt, ősszel szüretelsz, megfelelő eljárással beteszed a hordóba és következő tél végére abból egy jó bor lesz. Egy év alatt, természetes módon, de amikor így egy szempillantás alatt történik a víz borrá változtatása, az egy csoda, nem? Ami ezt az időt így lerövidíti nulla időre szinte.

Mi ezt szeretnénk sokszor, hogy mindig csoda történjen velünk, de nem mindig csodákban kell élnünk, hanem egyszerűen folyamatos áldásban, aminek az egyik alapja az, hogy megfelelő időben aratunk, mert magot vetettünk. Aki folyamatosan magvető életet él, eljuthat oda az életében, életének minden területén, hogy elkezdenek az áldások jönni és közben is magvető és áldás jön és egyszerre vet és arat, de ehhez idő kell. Sohasem azt a magot aratjuk le, amit tegnap vetettünk, mert az egy hónapja, vagy egy éve, vagy öt éve, vagy tíz éve, akár húsz éve elvetett mag mostanra érik meg. Erre mondja itt az igevers, hogy el ne csüggedjünk, illetve ne fáradjunk bele és ne gyengüljünk bele abba, hogy nemesen cselekedjünk és azt tegyük, ami helyes, mert a megfelelő időben és a kijelölt időszakban aratunk majd. Majd, ha nem lazítunk és nem lankadunk meg a bátorságunkban és nem gyengülünk el.

Mi lenne, ha azt mondaná a földműves ilyenkor karácsony előtt, hogy én nem várok az őszi búzára, engem nem érdekel! Mostantól kezdve én eladom a kombájnt, eladom a tárházat, eladok mindent. Ostoba lenne, nem? Amikor már el van vetve a mag a földbe. Ostoba lenne! Azt hiszem, hogy Istenben megbízni sokkal-sokkal könnyebb akkor, ha ismerjük Őt. Megbízni valakiben sokkal könnyebb akkor, ha van vele kapcsolatunk és ismerjük Őt. Ha nem ismerjük Istent, akkor nehéz megbízni benne. Itt van a bizalom eredője, itt van a bizalom gyökere, hogy ha ismered Őt, akkor tudod, hogy milyen tulajdonságai vannak. Tudod, hogy milyen szerető, milyen irgalmas, milyen nagy kegyelmű, milyen jóságos, hogy Ő mennyire hűséges és, hogy mennyire igaz az Ő Igéje. Ha ismered ezt, akkor könnyen meg lehet bízni benne.

Emberekkel kapcsolatban ugyanez a helyzet. Ha ismersz valakit nagyon jól, aki megbízható, akkor könnyen megbízol benne. Ismered a szavát, tudod, hogy igaz, amit mond, hogy az úgy van és vannak emberek, akikben nem lehet megbízni, mert a szavuk olyan. Bármit mondanak, csak a levegőbe pufogatják és tudod, hogy ilyenekben nem bízol meg. De Isten nem felelőtlen ígéretető és nem olyan, aki a szavát visszavonná. Ő nagyon jó, nagyon szerető, nagyon gondoskodó és benne könnyű megbízni, ha valóban ismerjük Őt. Ez a bizalom azonban nem örökölhető, hanem ezt ki kell építeni. Azt hiszem, hogy a bizalmat tanulni kell, miközben az ember várakozik. Meg kell tanulni megbízni Istenben, hogy akkor is, ha olyan dolgokon megyünk keresztül, amelyeket nem feltétlenül értünk, vagy nem feltétlenül tudjuk, hogy miért van úgy, ahogy történik.

Az 1Péter 5,6-ra lapozzatok, kérlek benneteket. Itt is az Egyszerű fordítást fogom olvasni.

1Péter 5,6. Egyszerű fordítás

5. Alázzátok meg magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy amikor eljön az ideje, ő felemeljen benneteket!

6. Minden gondotokat bízzátok rá, mert ő gondot visel rátok!

Amikor eljön az ideje, Ő felemel benneteket. Ezt a felmagasztalást, ezt az előléptetést mi általában nagyon gyorsan akarjuk. Nagyon gyorsan akarjuk a növekedést, nagyon gyorsan akarjuk a fejlődést, nagyon gyorsan akarjuk az elismerést, főleg az emberektől való elismerést. Vedd már észre, hogy én milyen jó vagyok! Vedd már észre, hogy én mit cselekszem, én mit tettem! Ha te nem veregeted meg a vállamat, akkor majd én megveregetem a sajátomat. Legalább akkor megvan nekem az elismerés. Annyira vágyunk az emberektől való elismerésre, mert sokszor emberektől függünk. Azt gondoljuk, hogy az emberektől kell megkapnunk elsősorban azt, amit Istentől kell megkapnunk. Semmi baj és gond nincs az emberektől való elismeréssel, sőt, úgy gondolom, hogy ez egy szükséges dolog, de be tudja csapni az embert. Lehet az ember buzgó, lelkes, motivált Istenért, de önnön buzgóságunk és Isten időzítése között sokszor csak a kiképzett, alázatos és tapasztalt ember tud különbséget tenni.

Úgy gondolom, hogy nagyon szoros összefüggés van egyébként a körülményeink fejlődése és a személyes fejlődésünk között. A személyes fejlődés nagyon sok mindent húz magával. A személyes belső fejlődést követni fogja a külső gyarapodás is nagyon sok esetben. Nem ezt szeretnénk, hanem azt, hogy kívülről legyen az elismerés, kívülről jöjjön a pénz, az áldás, miközben belül meg szégyények vagyunk. Ha mély gyökereket eresztünk Krisztusban, ha megalapozódik az életünk, akkor hidd el nekem, hogy nem lesz túl nagy kívánság arra, hogy az emberek elismerjenek, mert amikor meg van elégítve a lelked Istentől, amikor meg vagy elégítve, teljes a boldogságérzeted és érzel és tudsz az Istennel való kapcsolatodból meríteni, akkor nem fogsz könyörögni és nem fogsz koldulni az emberek elismeréséért és szeretetéért. Az emberek szeretetéért, az emberek elismeréséért csak azok borulnak le és azok könyörögnek, akiknek az Istennel való kapcsolatuk lazább. Van úgy, hogy bátorításra van szükségünk, van úgy, hogy kell visszajelzés, van úgy, hogy jól esik egy komment, amit beírtak a chatbe, amikor élő adás van, vagy a tanítás alá odaírtok a Facebookon. Ezek jó dolgok, sőt, bátorítalak benneteket, hogy minél többet írjatok be, mert az algoritmusok annál jobban fölkapják a videót és több emberhez eljut, de nem ez a motiváció. Nem ez a cél, nem ezért csináljuk. István sem ezért prédikál, hogy minél több lájkot gyűjtsünk magunknak. Ezek eszközök, amiket lehet jóra használni.

Mint, ahogy a hatalom is egy eszköz. Nincsen szüksége az embernek önmagában hatalomra ahhoz, hogy boldog legyen. Nem a hatalomtól, meg a befolyástól, meg a tekintélytől fogja az ember jól érezni magát. Ha ettől érzi magát valaki jól és ettől boldog, akkor úton van a bukás és arcra esés felé. Előbb utóbb eljön a szembesülés, hogy a falhoz ért és beüti a fejét, de mindezek a dolgok: a befolyás, a hatalom, a tekintély, a nyilvánosság, nagy nézettség mind-mind eszközök arra, hogy az Evangéliumot széles körben tudjuk hirdetni és terjeszteni. Amikor az ember belül fejlődik, akkor ezek a külső dolgok tudnak jönni utána. Nem kell az embernek ezt minden áron vágyania, keresnie és követnie, vagy kuncsorognia. Mint, ahogy a mai kulturális közeg, ezek az influenszerek, meg a rövid videós megjelenések, amiben éltek, mindannyian pörgetve napi órákon át a rövid videókat, mind-mind azt a célt szolgálják a legtöbb posztoló részéről, hogy legyen elérés, legyen minél több hozzászólás, legyen like. Valahogy bevonzzon téged, hogy kövessed őt, amivel nincs gond akkor, ha tudod, hogy mit csinálsz, de az embernek boldognak kell lennie akkor is, – bocsássatok meg, és ne értse félre senki sem, Jim mondta annak idején – akkor is boldog lehetsz pásztorként, ha a gyülekezettedbe két nyugdíjas mamika jár, akinek összesen három foga van. Akkor is lehetsz boldog és kiegyensúlyozott. Senki ne értse félre és ne sértődjön meg ezen. Valóban így van ez. Ugyanakkor minden ember szeretne fejlődést és növekedést. Találd meg a helyed – de ez már egy másik üzenet lenne –, ahol be tudod tölteni mindazt, amire személyes elhívásod van.

Egy utolsó ígeverssel zárom.

Zsidó 6,9–12.

9. De tifelőletek szerelmeseim, ezeknél jobb dolgokról vagyunk meggyőződve, akik az üdvösség birtokában vagytok, ha így szólunk is.

10. Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az Ő neve iránt, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.

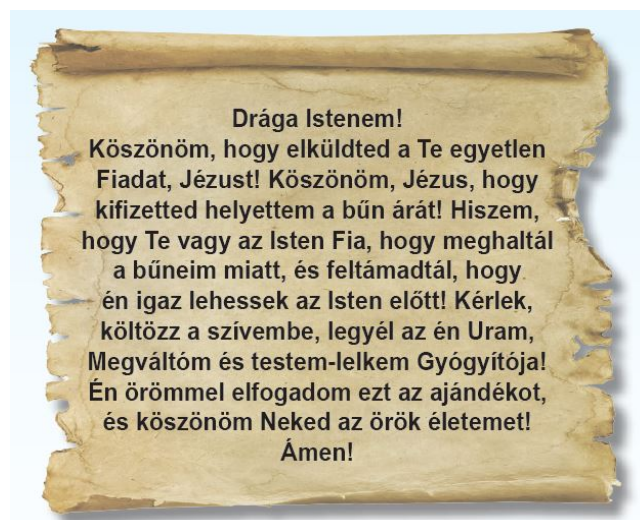
11. Kívánjuk pedig, hogy közületek mindenki ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, hogy a reménység teljes bizonyosságára eljussatok.

12. Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklük az ígéreteket.

Amen! Azt mondja a 11. vers, hogy kívánjuk pedig, hogy közületek mindenki ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, hogy a reménység teljes bizonyosságára eljussatok. Itt van ebben egy várakozás. Van ebben egy bátorítás, van ebben egy kitartásra való felszólítás, hogy legyél türelmes. Jaj, könnyű neked erről beszélni, pásztor, ott állsz elől és osztod az észet nekem, de meddig várjak a fizetésemelésre? Meddig várjak még arra, hogy előléptessenek? Meddig várjak még, hogy a problémám megoldódik? Meddig várok még arra, hogy az ígélet beteljesedik? Meddig kell még várakoznom? Meddig? Meddig? Meddig? Itt a kérdés ugyanaz az alkalom végén, mint az elején, hogy miért így tesszük fel a kérdést? Mert a kérdést nem így kell feltenni, hogy meddig kell várakoznunk, hanem azt, hogy hogyan? Nem tudom megmondani, meddig, nem tudom megmondani, hogy milyen napok, évek, évtizedek vannak előttünk és mi hogyan fog történni. Van egy áldott reménységünk, hogy Isten jót tervezett a mi számunkra, amiben fejlődés és növekedés van. Van látás, van elképzelés és vannak célok, de, hogy mikor, miként, milyen módon valósul meg, nem tudom. Egyet tudok, hogy hogyan csináljuk ezt, miközben megyünk az úton: jó szívvel, jó hozzáállással, Istenre néző jó lelkiismerettel, megelégedve, örömmel és akkor boldogok tudunk lenni, akármilyen vesz körül bennünket. Amen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversék más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com